

al Transport og til alle Arter Dyr. Det maa vel endog erkendes at være mindre passende ved en Forskrift af saa selvindlysende Rigtighed at gøre Indskrænkninger, der kunde friste til Modsatningslutninger med Hensyn til anden Art Transport eller andre Slags Dyr end de medtagne. Hvad der imod angaar de særlige, mere i det enkelte gaande Forskrifter i de følgende §§ 2-6, er det fundet urigtigt at udstrække Anvendelsen af disse — for saa vidt den ikke ligefrem følger af Hovedreglen i § 1 — til anden Transport end den, der sker paa offentlig Vej, Gade eller Plads eller med Jærnbane eller Skib. At den i Reglen kortvarige Transport paa privat Grund skulde være undergivet forskellig af disse detaljerede Regler, vilde medføre uforholdsmæssig Ulempe. Ligeledes have flere af disse Forskrifter efter deres Natur kun Hensyn til enkelte Arter af Dyr.

Forspligtelsen til ved Befordring af mindre Kreaturer til Vogns at benytte Tremmevogne eller Kasser og ikke at sammenbinde Dyrenes Ben har man ment at burde give det fulde i § 3 foreslaaede Omfang. Om det end maa erkendes, at Lidelsen ved Befordring med sammenbundne Ben er større for Svin end f. Eks. for Kalve, er det dog givet, at der ved Befordring ogsaa af disse sidste paa den nævnte Maade finder megen Utilbørlighed Sted, uden at denne i Reglen lader sig ramme af Straffelovens § 297. Det sker idelig paa Landet, at Slagtere i længere Tid køre omkring med Dyr, bundne paa Benene, liggende i Vognen, saaledes at Dyrets Ben svinde op, og det er ude af Stand til at staa oprejst, naar Transporten er forbi. Denne Befordringsmaade giver endvidere Anledning til hensynsløs Behandling ved Paa- og Afslæsning, hvorved ofte Brud paa Dyrenes Lemmer fremkomme. Befordring i Tremmevogne og Kasser, der i sig selv jo ikke medfører Krav til Foranstaltninger af stor Rækkevidde eller Bekostning, trænger ogsaa allerede nu mere og mere den ældre og mindre humane Befordringsmaade tilbage, og man har Grund til at tro, at et almindeligt Paabud af den angivne Art ikke vil blive følt som nogen Ulempe af Betydning i Sammenligning med den Binding i human Henseende, som derved naas. Det ses ogsaa, at de samvirkende danske Landboforeninger ikke paa dette Punkt have ytret Betænelighed.

Hvad Slagtingen angaar, har man fundet det rigtigt at lade Bestemmelserne herom gælde ikke blot den faglige Slagtning, men ogsaa Hjemmeslagtingen. Efter den lidet indgribende Karakter af Forskrif-

terne — der foruden enkelte til Forebyggelse af Dyrplageri og af Fremabling af Raahed nødvendige Regler væsentlig kun bestaa i Kravet om forudgaaende Bedøvelse — turde der ikke være Betænelighed ved at give Loven Anvendelse ogsaa paa Hjemmeslagting, hvilket ogsaa ses at stemme med de samvirkende danske Landboforeningers Standpunkt.

Nogen Tvivl har det fremkaldt, hvor vidt Fordringen om Bedøvelse før Slagtingen bør stilles med Hensyn til Slagtning af Svin, Kalve, Faar og Lam. Ligesom Fordringens Fyldestgørelse imidlertid med Hensyn til Kalve og Lam er saa særdeles let, at det allerede af den Grund ikke skønnes at have Betænelighed at medtage disse Dyr, saaledes har man ogsaa fundet det rigtigt at udstrække Kravet om Bedøvelse til Svin og Faar. Vel er der med Bedøvelse af Svin forbundet større Vanskelighed end med Bedøvelse af de andre i § 7 nævnte Kreaturer, og det veterincære Sundhedsraad har i en over Lovforslaget afgiven Erklæring henpeget paa denne Vanskelighed uden dog bestemt at udtale sig imod Medtagelsen af Svin under denne Forskrift. Da imidlertid Bedøvelsen jo ikke behøver at foregaa, førend Dyret er fængslet og lagt paa Slagtebenken, og da Bedøvelsen forud for dette Tidspunkt heller ikke antages i Reglen at frembyde stor Vanskelighed, naar Dyret holdes fast ved et Reb, der f. Eks. trækkes gennem en Ring, skønnes Fordringen med Rimelighed at kunne stilles. Herved er man ogsaa i Oberensstemmelse med, hvad der gælder f. Eks. for Kjøbenhavns offentlige Slagtehus, saa vel som med Udtalelserne i det fra de samvirkende danske Landboforeninger fremkomne Andragende, — kun at det lige saa lidt for dette som for andre Tilfælde af Bedøvelse findes rigtigt at foreskrive bestemte Udførelsesmaader; Teknikens Udvikling paa dette Omraade vilde hurtigt gøre en i Loven fastslaaet Metode forældet. Endelig vil man ad denne Vej paa den virksomste Maade gøre Ende paa den Inhumanitet, som, efter hvad der af Dyrslægerens Indberetninger fremgaar, netop med Hensyn til Svineslagtingen gaar i Svang.

Derimod er det fundet rettest fra Paa budet om Bedøvelse ved Svineslagting at undtage de egentlige Svineslagterier, hvorved Tanken fortrinsvis har været fæstet paa Eksportslagterierne. Her foregaaer Slagtingen saaledes, at Svinene, efter at der er lagt en Lænke om et af Bagbenene, hejses op, saaledes at de med Hovedet nedad hænge under en dertil indrettet Jærnstang, og derefter øjeblikkelig modtage det dødbringende Stif.